

Velkommen til virkeligheden

Det er et nyt år, og dermed burde det også være en ny begyndelse. Men sådan er virkeligheden – og måske navnlig mediernes virkelighed – jo ikke. Vi tramper rundt i de samme tilfælde. Ikke underligt: fodboldloven har kun 17 paragraffer at gøre med, og personerne på bænken er jo de samme som altid, believe it or not.

Det er de samme tilfælde, der rammer medierne, hvad enten det er England eller Italien, som i den grad synes at være dem, der trækker overskrifterne lige nu. Men andre lande kan nu også godt være med.

Ellers er jeg glad for ikke at sidde i et disciplinærudvalgovre i England, som f.eks. lige nu skal tage stilling til en baneinvasion fra Reading-fans i protest mod ejerne og en efterfølgende kampafbrydelse. Måtte det aldrig komme dertil i Danmark. Det tætteste vi har været på, er vel sidste sæsons sidste playoff-kamp, men det blev trods alt løst efter en afbrydelse efter tre trins-raketten (spilstop – afbrydelse – kampaflysning). Jeg synes, at vi lige nu ser nogle meget kedelige – og desværre tiltagende - tendenser fra udlandet, som jeg ikke håber breder sig til disse breddegrader.

Skulle det endelig komme dertil, er det vigtigt at huske på ikke at skyde budbringeren, hvis man ikke kan lide budskabet. Dommeren er bare sendt i byen af unionen for at håndhæve de givne regler, hverken mere eller mindre. Han ville svigte sine pligter, hvis han bare lukkede øjnene, undlod at indberette eller tilsvarende. Dommerens opgave er om overhovedet muligt at få afviklet kampen inden for stregerne. Kan det af den ene eller anden grund ikke lade sig gøre, så er resten rent skrivebordsarbejde, og lige det aspekt er uden for dommerens regi. Hans opgave er alene at indberette, hvad der er foregået – og så tænke videre mod næste kamp. Er man utilfreds med det, så skal skytset på kanonen rettes en anden vej.

Det sidste kan lyde meget let, men det er det ikke nødvendigvis, hvad enhver idrætspsykolog kan påvise. Vi har alle et eller andet med i bagagen, og der skal være et eller et andet sted at læsse det af. Om det så er partneren, hunden eller hvad som helst andet, er sådan set underordnet. Og så derfra til næste opgave. Det kan være sindssygt svært, ved jeg også selv, men det er ikke desto mindre vilkårene. Akkurat som hos spillere, trænere og andre i dette game. Det er en bidsk omgang, men det er nødvendigt, hvis man skal overleve.

Hvis vi lige skal komme ned på jorden igen, samler jeg stadig op på læserhenvendelser (ikke alle kommer med i denne omgang, men de ligger pænt og venter i indbakken).

En læser er inde på skadesbehandlinger, som jo efterhånden tager mere og mere tid (at vi så ved, at den tid bliver lagt på den anden ende, er en anden historie.) Men under alle omstændigheder er rytmen jo brudt hos det hold, der havde overhånd. Det er noget, som det lovmæssigt er nærmest umuligt at gribe fat i, men derfor kan det jo sagtens føles som et reelt problem.

Men lad os vende tilbage til skadesbehandlingen (og se bort fra breddefodbolden), for de har deres egne regler, hvorefter den behandlede spiller gerne må forblive på banen).

Som hovedregel skal en behandlet spiller en tur udenfor. Det gælder dog ikke, hvis der er tale om de tilfælde hvor kollisionen opstår mellem to medspillere, som begge skal modtage

behandling. De får lov til at blive på banen – det ville heller ikke være fair, at modspillerne kunne spille 11 mod 9, indtil de kunne få lov til at komme ind igen.

Kommer det til målmanden, er vi ude i en anden situation. Han må godt blive inde efter behandling (det ville tage meget længere tid at få hentet en ny målmand ind, få skiftet trøje osv.), og det samme gælder, hvis målmanden og en markspiller er impliceret i en situation, som kræver behandling. De får lov at blive inde.

Hvem der til gengæld ikke får lov til at blive inde, er spillerne i de situationer, hvor en spiller fra hvert hold kræver behandling. Det er en rigtig hyppig fejl, og vi ser den desværre også af og til hos dommere. Ikke godt – vi prøver at rette op på det. Der er ikke nogen vej udenom – begge spillere skal ud og vende sidelinjen. Og hvornår må de så komme ind igen ?

Nu er vi i den grad ovre i dommerskøn. Spillerne må komme ind igen, når de ikke har mulighed for at påvirke spillet. Det vil sige, at spillet skal foregå langt væk fra det sted, hvor spilleren ønsker at komme ind (og det behøver ikke nødvendigvis at være ved midterlinjen, som mange ellers tror). Vi kan ikke have en spiller komme brasende ind i en tackling tæt på sit ankomststed – og det duer jo heller ikke, at vi pludselig har en ekstra angriber stående i en onside-position, som ingen overhovedet havde regnet med. Så har vi balladen. Så det er en fornuftig regel, selv om den nogle gange giver anledning til frustrationer ude fra bænken. Hvorfor kan vi ikke bare få vores mand ind igen ? Det lidt provokerende svar på dette er, at man i de givne tilfælde med en mulig skade bare skal rejse sig op og undlade behandling. I det øjeblik, hvor man har accepteret behandling, har man også accepteret resten af pakken.

Det var ugens budskab. Vi kører jo lidt i limbo i øjeblikket, indtil tingene for alvor tager fart med diverse playoff-kampe og starten på den nye sæson.

'So what you see is what you get'. Det bliver forhåbentlig bedre i den kommende sæson og på et nyt medie. Mere herom i næste uge.